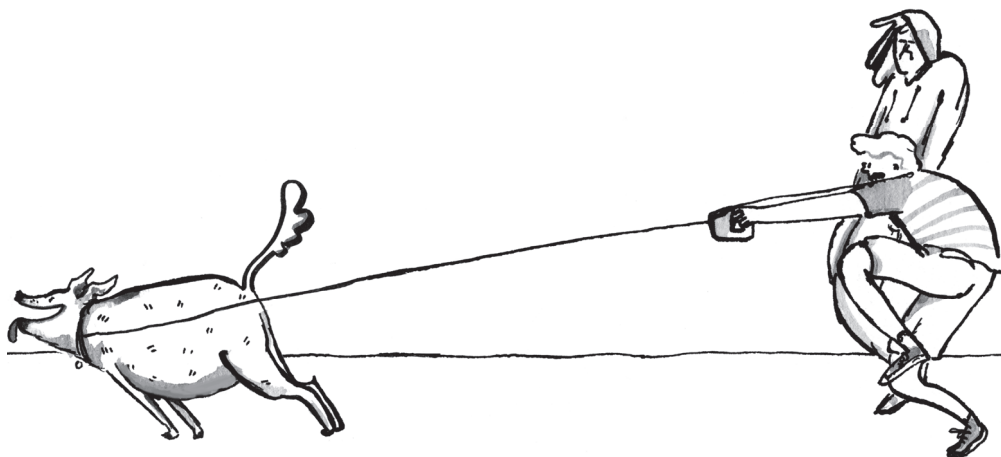

ONTSNAPPING

‘Het is niet eerlijk!’ Lennon verstopt zijn ongekamde haren onder zijn capuchon. ‘Jouw vader is de rijkste man van het land. Hij is zo rijk dat hij iemand in dienst heeft die voor hem in zijn neus peutert als hij daar zin in heeft. En toch moeten wij op zaterdagochtend vroeg ons bed uit, de kou in, om de hond uit te laten!’

Ik moet mijn best doen om niet onderuit te gaan. Boxer snuffelt en kwispelt terwijl hij ons door het park trekt. Wat kan ik doen om Lennon op te vrolijken? Ik kijk achterom naar Joachim, mijn bodyguard. Die wandelt een meter of dertig achter ons, zoals gewoonlijk, en doet net of hij ons niet kent.

‘Potje Joachim-afschudden doen?’ stel ik voor. ‘Het moet ons een k eer lukken!’

Lennons gezicht klaart op. ‘Daar ben ik altijd voor in, dat weet je!’

Ik wijs met mijn ogen naar de bomerrij even verderop. Lennon snapt me meteen. Zonder iets te zeggen gaan we langzamer lopen, we slenteren bijna. Boxer is het er niet mee eens, hij trekt steeds harder aan zijn lijn. ‘Even geduld nog, jochie,’ fluistert Lennon zachtjes.

Vlak voor we de hoek omslaan kijk ik nog een keer over mijn schouder. Exact dertig meter achter ons sjokt mijn bonkige beschermer, zijn blik volledig gericht op de bloemen links van het pad. Mooi zo!

Zachtjes tel ik af, terwijl we achter de bomen langs lopen. ‘... en drie! *Let’s go!*’ We rennen zo hard als we kunnen. Even verderop is er een splitsing in de weg. Daar gaan we linksaf, richting de speeltuin. Lennon rent voorop. De speeltuin bestaat uit twee delen, gescheiden door een hoge heuvel waar een smalle buis doorheen loopt. Snel vliegt Lennon de buis door. Briljant! Daar kan Joachim met zijn enorme gespierde lijf nooit doorheen. De ultieme plek om hem af te schudden. Boxer holt achter Lennon aan. Daarachter kruip ik, ietwat onhandig vanwege de hondenriem, op handen en voeten naar binnen. ‘Goed idee, man!’ fluister ik. De buis versterkt het geluid en Lennon kijkt boos achterom. Inmiddels is hij bij het einde gekomen, aan de andere kant van de speeltuin. Hij stapt uit de buis en pakt de riem van me over zodat ik er ook makkelijk uit kan klauteren. Voor we het weer op een lopen zetten, kijk ik nog een keer door de buis naar de andere kant. Geen bodyguard te zien, yes!

Vanaf hier is het niet zo ver meer naar ons huis. Toch nemen we voor de zekerheid een omweg door steegjes en langs de bakker. We lopen zo

hard dat mijn benen ervan tintelen. Als we even later higgend aankomen in onze kleine voortuin, geven Lennon en ik elkaar onze geheime handdruk.

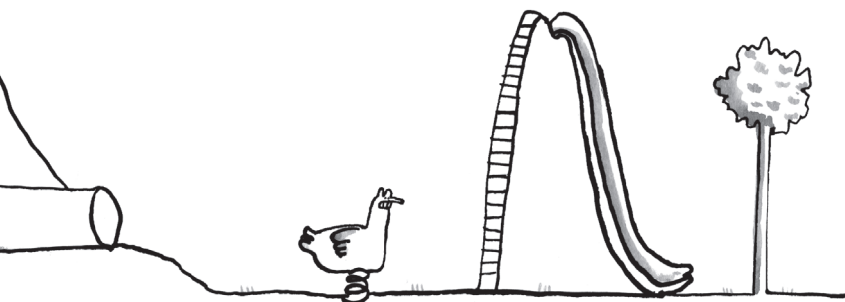
Boks-wiebel-wiebel-hak-tak.

Het is gelukt! Eindelijk zijn we Joachim een keer te slim af geweest.

Voorzichtig sluipen we naar de voordeur. Zoals mijn vader ons wel duizend keer heeft ingeprent kijken we eerst heel goed om ons heen, tot we zeker weten dat niemand ons ziet, voor we naar binnen gaan. Want we hebben geen gewoon huis. Ons kleine huis met de afgebladderde voordeur en de rommelige voortuin is slechts het topje van de ijsberg. Het beschermt ons en ons grote geheim. Een geheim dat niemand aan de buitenkant ziet.

Snel gaan we naar binnen. Boxers riem hangen we aan een haakje naast de deur. Dan stappen we de voorraadkast in. Boxer snuffelt aan alle blikken en potten op de planken. Alsof hij niet weet in welke pot zijn hondenkoekjes zitten! Ik pak er een paar uit en voor ik met mijn ogen heb geknipperd is mijn hand leeg (en slijmerig) en Boxers maag vol. Lennon drukt op het geheime knopje en de als kast vermomde lift komt in beweging. We zoeven omlaag.

Toen ik nog klein was hebben mijn ouders megaveel geld in de loterij gewonnen. En daarmee hebben ze hun droomhuis gebouwd. Ondergronds. In onze omgeving lijken we een doodnormaal gezinnetje. Ons bovenhuis is een doorsnee huis, en overdag doen we gewone dingen. Ik ga naar school, mijn ouders gaan naar hun werk. Niemand mag iets weten

over ons grote geheim. Nou ja, niemand behalve Lennon dan. Hij is mijn allerbeste vriend. Zijn vader werkt voor onze familie, en daarom woont Lennon met zijn ouders en Boxer bij ons in. De voorraadkastlift is de hoofdingang van onze geheime ondergrondse villa. En dat is niet zo-
maar een villa...

Dan schuift de achterkant van de kast open en mist mijn hart een slag. Midden in de enorme hal van ons onderhuis staat Joachim. Doodstil, als een standbeeld met een grappig klein hoedje.

‘Hoe... hoe is dit mogelijk?’ stamel ik.

‘Lekker ochtendwandelingetje hè, jongens?’ vraagt Joachim.

‘We waren je toch... kwijtgeraakt?’ Ik ben nog steeds een beetje buiten adem. Mijn trui plakt aan mijn rug.

Aan Joachim is niets te merken. Hij is helemaal niet buiten adem of bezweet en zijn gezicht staat neutraal, zoals altijd. ‘Kwijtgeraakt?’ vraagt hij. Stiekem lijkt er toch een kleine grijns over zijn gezicht te trekken. ‘Ik weet van niks. Wel top dat jullie even langs de bakker liepen. Ik had nog niet ontbeten.’

Achter zijn rug tovert hij een papieren zak tevoorschijn.

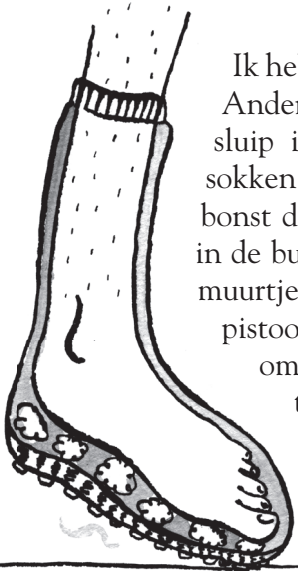
‘Croissantje?’

Ik kreun. Ik had het kunnen weten. Het lijkt wel alsof Joachim weet waar ik naartoe ga, nog voordat ik het zelf heb bedacht.

Lennon grinnikt en neemt een grote hap van de croissant die Joachim hem aanreikt. ‘Kom Zil, we brengen Boxer terug naar mijn vader. Laten we gaan slijmballen!’

SLIMEBALL ARENA

Ik heb nog maar één kogel en die moet raak zijn. Anders is het afgelopen. Op mijn allerzachtst sluip ik langs het muurtje. Gelukkig draag ik sokken die mijn voetstappen dempen. Mijn hart bonst dwars door mijn overall heen. Als Lennon in de buurt is, moet hij dit wel horen. Achter het muurtje ritselt iets. Ha, nu heb ik hem! Met het pistool voor mijn borst stap ik de hoek om, klaar om te schieten. Niemand! Dan plopt er iets tegen mijn voorhoofd. De geur van rotte eieren verspreidt zich en ik wankel.

Lennon springt een stuk verderop achter een kist vandaan. 'Tadaa, gewonnen!' glundert hij.

Felgroen slijm druipt via mijn veiligheidsbril naar beneden. Ik veeg de drab van de glazen en geef Lennon een boks. 'Lekker, man. Goeie afleidingsmanoeuvre!' Ik wijs naar het propje papier achter mijn muurtje.

Hij knikt trots. 'Dat trucje heb ik van Joachim geleerd. Zet de vijand altijd op het verkeerde been!'

Ik glimlach. 'Een raak schot begint met een slim plan,' zegt Joachim altijd. Bovendien heeft hij zo'n vaste hand dat hij op honderd meter nog de lolly van je stokje kan schieten. (Geen grapje, dat heeft hij ooit bij mij gedaan.)

Slijmballen in de Slimeball Arena is ons favoriete spel. Het lijkt op paintballen, maar dan met slijmkogels in ver-

schillende geuren, van aardbeien tot hondenpoep. Hoe viezer de geur, hoe meer plezier als je daarmee je tegenstander raakt. Het slijm geeft een extra effect, want alles wordt glibberig waardoor je de beste slidings kan maken. En je kan bonuspunten verdienen door op de bewegende doelen van je tegenstander te schieten.

Mijn favoriete onderdeel van de arena is de uitkijktoren, vanwaaruit je alles kan zien. Toch moet je daar altijd op je hoede zijn, want de anderen kunnen jou ook zien. Als het je te heet onder de voeten wordt, kun je vluchten in elke richting, want de toren is omringd door trampolines.

Waar is deze supercoole Slimeball Arena? denk je nu vast. Tja, deze plek is dus ook bij mij thuis. Op de tweede verdieping onder de grond om precies te zijn. Ik zei toch al dat het geen gewone villa was? Ik snap dat je meer wilt weten over ons bizarre onderhuis. Maar dat komt later wel. Op dit moment heb ik heel dringend een douche nodig!

UPGRADE

‘Hoi Sil,’ roep ik als ik de douchecabine binnenga.

Geen reactie. ‘Silvia? ... Sil?’

Dat is gek! Normaal is ze er altijd meteen. De ruimte blijft donker en stil. Ik wil al bijna weer weggaan, om te melden dat we een stroomstoring hebben, als eindelijk het licht aanspringt.

Daar hoor ik de vertrouwde stem van Silvia. ‘Hé Zil, goed om je te zien! Sorry dat ik niet meteen kwam, ik was even mijn nagels aan het lakken!’

Mijn mond zakt open. Sil is mijn virtuele assistente. Ze is geen echt persoon, maar een supercomputer die ik kan bedienen met mijn stem. Silvia woont in alle aangesloten apparaten in ons huis en ze kan dus van alles voor me regelen. Van de ideale temperatuur van mijn cola tot de hoeveelheid shampoo in de douche. Maar ze heeft geen handen en al helemaal geen nagels! ‘Maakte je nou net een grapje?’ vraag ik.

Silvia lacht. ‘Ja, duh! Ben je nog niet helemaal wakker, jongen?’

Ik weet niet wat ik hoor. Silvia heeft nog nooit een grapje gemaakt. Voor zover ik weet kan ze dat ook helemaal niet, in feite is ze niets meer dan een computer met stembediening. Maar toch voelt het alsof ze een echt persoon is. Soms denk ik zelfs dat ze mij beter kent dan dat mijn ouders mij kennen. En nu maakt ze zelfs grapjes!

Nog voor ik haar iets kan vragen begint ze te kletsen. ‘Wat heerlijk hè, zo’n zaterdag! Ik vind het altijd zo fijn

om uit te slapen en lekker vrij te zijn. Jou helpen tel ik natuurlijk niet als werk hè, want dat vind ik gewoon leuk om te doen! Standaardprogrammaatje vandaag?"

Ik knik en de waterstraal springt aan. Het water is heerlijk warm, precies zo heet dat mijn huid het nog net kan verdragen. Daar hou ik van en dat weet Sil. Mijn standaardprogramma is een gloeiendhete douche van een minuut of vijf, met muziek uit mijn eigen playlist. Ik word dan gewassen en gedroogd door allerlei borstels en andere hulpstukken die uit de muur komen. Het lijkt een beetje op een autowasstraat waarin ik de auto ben. Het enige wat ik hoeft te doen is blijven staan. En dat is heerlijk! Want in die vijf minuten kan ik mijn hersens op de automatische piloot zetten en dan komen ze altijd op de proppen met een bijzonder of gek idee!

Maar dit keer niet, want Silvia blijft me de oren van mijn kop kletsen. 'Weet je zeker dat je niet het uitgebreide weekendprogramma wil doen vandaag? Of een extra scrubmassage? Ik heb iets nieuws! Ik kan nu ook je teennagels knippen!'

Gek, dat programma kende ik nog niet. Wel handig, maar ook wel eng eigenlijk.

'Hé, merk je nou niets nieuws aan mij?' vraagt Silvia dan.

Oké, ze wil duidelijk iets kwijt. 'Ja, ik merk dat je een beetje drukker bent dan normaal. Wat is er aan de hand?'

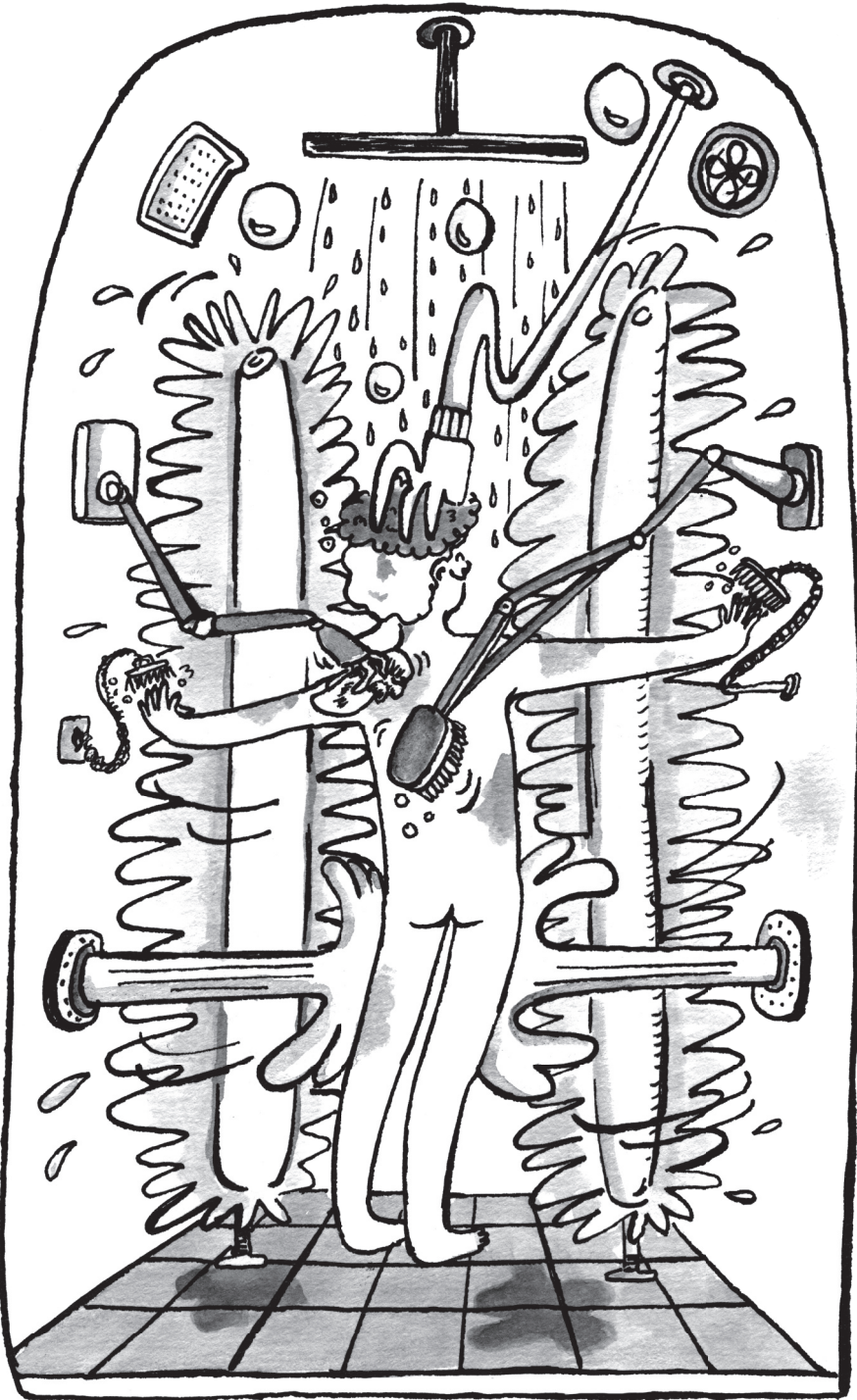
'Luister,' jubelt ze. 'Ik heb een upgrade gekregen!'

Ahh, zo'n vermoeden had ik al. 'Wat gaaf! Gefeliciteerd,' zeg ik. 'Vertel!'

'Nou eh, die nagelknipper dus, hier in de douche. De linkermuur is ook interactief gemaakt, we kunnen Tetris spelen, of een andere game, als je daar zin in hebt. Maar er is meer!'

De rustige achtergrondmuziek verandert. Sneller, spannender, alsof we in een enge film zitten. De lichten dim-

men en een spot richt zich op de speaker waar de stem van Silvia uit komt. Dan begint ze te praten, met een overdreven enthousiaste reclamestem. ‘Zilver, mag ik je voorstellen aan je persoonlijke assistente, Silvia 2.0! Zij is niet alleen uitgerust als jouw digitale butler, nee, deze dame kan vanaf nu ook dienen als jouw praatpaal, je maatje, je psycholoog! Deze assistente is namelijk sinds haar laatste update uitgerust met de belangrijkste vaardigheid in de geschiedenis van kunstmatige intelligentie: emotie!’ Ze speelt een geluidsopname van klappende mensen.

Ik schiet in de lach. ‘Emotie? Wow, Sil, dat is wel heel bijzonder!’ Nu snap ik waarom ze daarstraks een grapje maakte: dat is dus een nieuwe skill!

Ik sla een handdoek om en loop de doucheruimte uit.

‘Ga je nu al?’ roept Silvia me na. ‘Ik dacht dat we nog even konden kletsen. We kunnen ook een schuimparty houden?’

‘Cool!’ Maar ik heb afgesproken met Lennon.’ Hoewel ik weet dat Sil een computer is, voel ik me toch een beetje schuldig. ‘Vanavond praten we verder, als ik in bed lig. Beloofd!’

Snel kleeft ik me aan en spurt naar buiten, waar Lennon al op me staat te wachten met zijn skateboard onder zijn arm.

MIDDELPUNT

Lennon staat boven op de halfpipe. Zijn skateboard lijkt maar met een paar centimeter op de rand van de baan te rusten, de rest steekt naar voren. Zijn haar wappert in de wind. Vanaf waar ik sta, beneden, doet hij me denken aan een piratenkapitein die vanaf zijn schip uitkijkt over de kolkende zeeën. Dan zet hij zijn voorste voet ook op het board en verplaatst zijn gewicht naar voren. Verticaal suist hij naar beneden. Wanneer hij aan de overkant weer omhoogkomt, maakt hij een klein sprongetje boven de rand uit. Die move herhaalt hij nog een paar keer. Hij komt steeds hoger en hoger en uiteindelijk maakt hij een halve draai. De laatste keer lukt het hem zelfs om tijdens zijn sprong zijn board met een hand vast te pakken, voor hij weer naar beneden suist. Iedereen om mij heen begint te joelen en te klappen. Yes! De *stalefish*, de beroemde truc waar hij al maanden op oefent, is hem eindelijk gelukt! 'Go, Lennon!' brul ik.

Lennon springt van zijn board en doet een gek overwinningsdansje. Dan rent hij mijn kant op. Ik hou mijn hand al omhoog om onze speciale handdruk te doen,

boks-wiebel-wiebel-hak-tak. Maar hij holt me voorbij en pakt Jenna, die schuin achter me staat, bij haar middel. Jenna. Het mooiste meisje van de klas, met prachtige zwarte krullen. Hij lijkt wel aan haar vastgeplakt te zitten de laatste weken. Lennon tilt haar op en draait een rondje, waarbij Jenna's

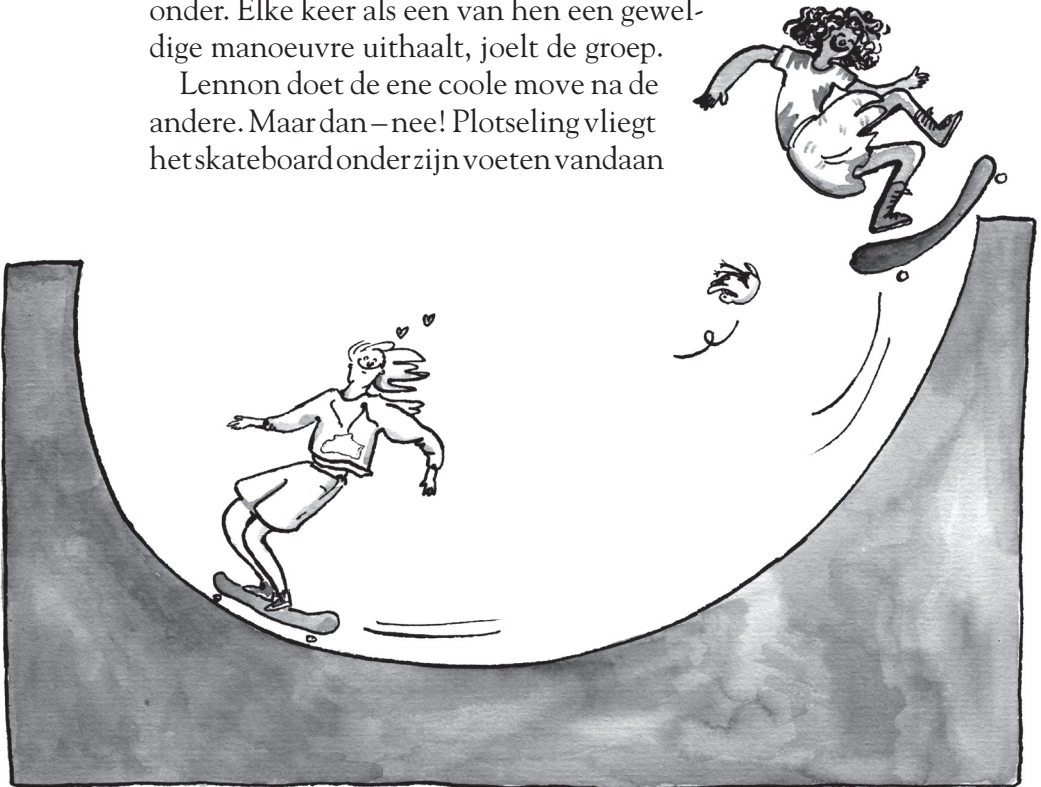
rokje omhoog waait. Voorzichtig zet hij haar weer neer en komt dan met uitgestrekte vuist naar mij toe. We doen onze handdruk en ik zie dat er wel tien kinderen om hem heen hangen. Jenna, Willemijn en zelfs Vico en Joris van Het Groepje. Pff. Normaal gesproken moeten die twee niets van ons weten, maar nu zien ze Lennon opeens wel staan.

Ik loop weg en plof neer op een leeg bankje, weg van de drukte. Alsof ze ook op die plek zat te loeren, komt Maartje direct naast me zitten. Maartje is een vriendin van Jenna en ze is SuperIrritant. Zo'n meisje dat altijd alle antwoorden al weet en het liefst de juf corrigeert. Ze schrijft zo netjes dat ik haar er soms van verdenk dat ze een klein printertje in haar mouw heeft verstopt.

'Hoi,' zegt ze en ik hum iets terug.

Lennon gaat nog een keer of tien de baan op, afgewisseld door Jenna. Ze doet bijna niet voor hem onder. Elke keer als een van hen een geweldige manoeuvre uithaalt, joelt de groep.

Lennon doet de ene coole move na de andere. Maar dan – nee! Plotseling vliegt het skateboard onder zijn voeten vandaan

en valt hij van boven naar beneden. Met een plof landt hij op zijn zij. Meteen komen er kinderen om hem heen staan. Ik ren ernaartoe, maar ik loop tegen een muur van ruggen. Gelukkig hoor ik dat Lennon alweer praatjes heeft. Ik glip tussen twee kinderen door en hurk bij hem neer.

‘Heb je iets gebroken?’ vraag ik.

Hij grijnst. ‘Alleen mijn ego.’

Aan zijn gezicht te zien is dat niet helemaal waar.

‘Mijn pols doet wel een beetje pijn,’ geeft hij toe. ‘Beetje gekneusd, denk ik.’ Met zijn rechterhand wrijft hij over zijn linkerpols, net onder zijn horloge. Dan spert hij zijn ogen wijd open. ‘Zilver! Het is al vijf over zes!’

Oeps! We eten altijd om zes uur. Daar zijn mijn ouders behoorlijk stipt in.

Ik help Lennon overeind.

‘We moeten gaan! Doei!’ roept Lennon naar Jenna.

Snel gaan we naar huis. Jammer dat we niet een korte route via een van de geheime ingangen kunnen nemen, want het onderhuis ligt pal onder de skatebaan!

DE CAPSULE

‘Psst, ben je wakker?’ Silvia’s stem trekt me uit een droomloze slaap. Ik wrijf in mijn ogen. Volgens mij is het nog hartstikke vroeg.

‘Waarom maak je me wakker, Sil? Het is weekend!’ mopper ik.

‘Gisteravond is Lennon nog naar het ziekenhuis geweest,’ zegt Silvia. Haar stem klinkt serieuzer dan normaal. ‘Ik dacht dat je dat wel wilde weten. Zijn pols...’

Ik spring mijn bed uit en ren in de richting van de centrale hal. Het onderhuis is nog doodstil. De ledplaten aan het plafond tonen camerabeelden van buiten. De prachtige ochtendlucht is blauw, oranje en geel tegelijk. Uit de fietsenstalling gris ik een mountainbike en ik

race richting de vleugel waar Lennon met zijn ouders woont. Het fietspad wordt daar iets smaller, en ik schakel een tandje terug. Dat is maar goed ook, want voor mijn neus zwaait de keukendeur open en onze butler James stapt het fietspad op met een zilveren dienblad in zijn handen. Ik ga vol in de remmen, en

met een noodstop eindig ik met mijn neus op een millimeter afstand van de schaal met verse, warme broodjes. We kijken elkaar geschrokken aan. Dan haal ik opgelucht adem.

‘Zo, jongheer Zilver, heeft u zóveel honger vandaag?’

Dat ook ja, besef ik nu ik die heerlijke geuren ruik. ‘Sorry.’ Ik stap netjes af om de laatste vijftig meter naar Lennons kamer te lopen.

‘Volgens mij slaapt hij nog, hoor,’ roept James me na. ‘Ze waren pas om één uur thuis vannacht, heb ik gehoord!’

Arme Lennon. Ik zie het meteen als ik zijn kamer binnensluij. Onder zijn dekbed piepen alleen een pluk wild haar en een arm vandaan. Een linkerarm met gips.

‘Goedemorgen,’ fluister ik, terwijl ik schud aan de berg dekens.

‘Goedemorgen,’ zegt Lennon schor. Hij gaat rechtop zitten en wrijft over het gips. ‘Mijn pols is toch gebroken.’

Ik staar naar het spierwitte gips.

‘Het duurde lángh joh, in het ziekenhuis. We hebben wel twee uur zitten wachten omdat er allerlei spoedgevallen tussendoor kwamen, en toen moest ik op de foto, en daarna moesten er wel tien dokters naar kijken. Ja, en toen naar de gipskamer dus.’

